

ΜΑΙΑ ΛΥΝΔΕ
ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ
Μια χριστουγεννιάτικη ιστορία

Εικονογράφηση ΛΙΣΑ ΛΙΣΑΤΟ

ΚΑΖΑΝΤΖΑΝΙΔΗΣ

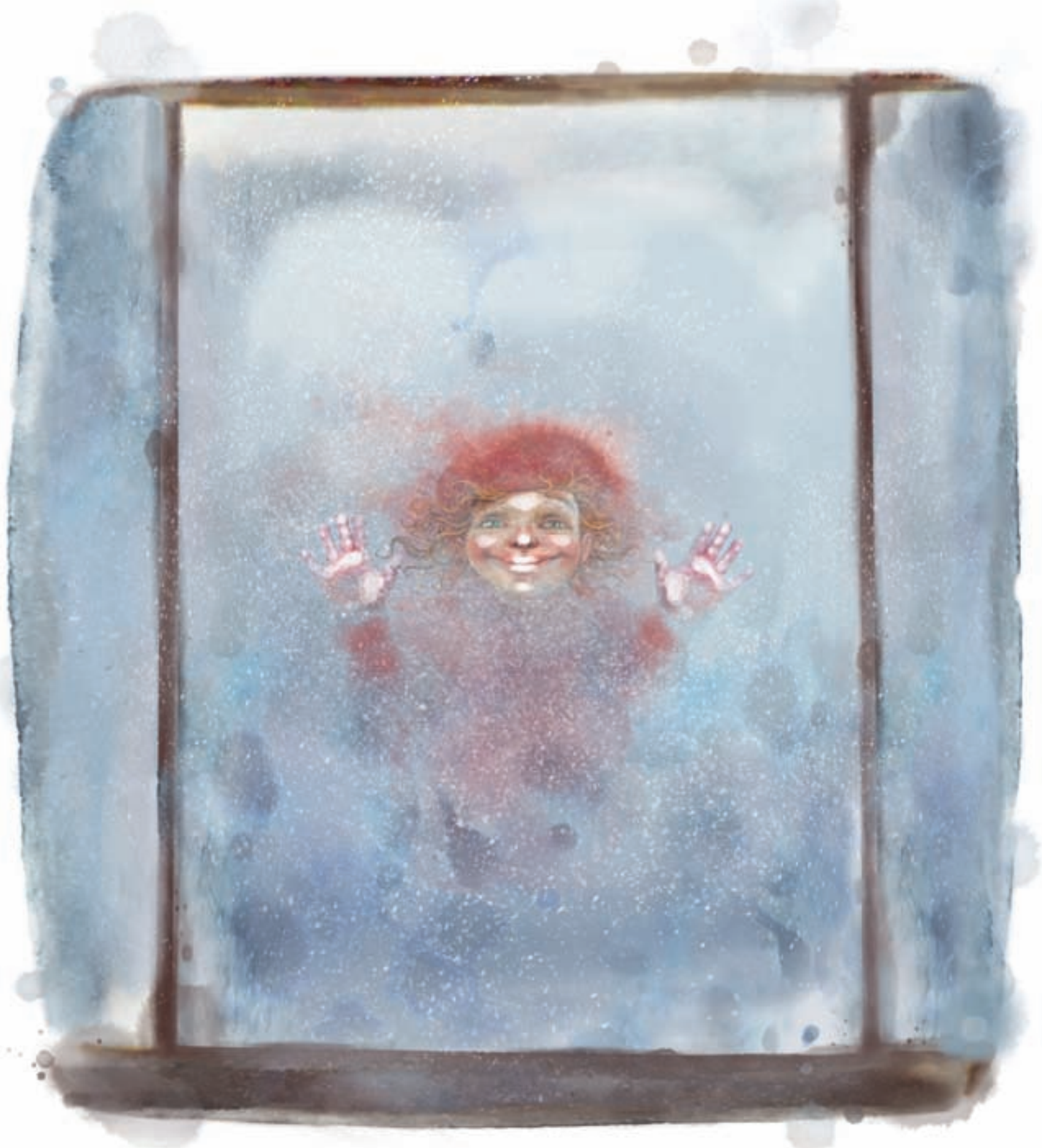
ΚΕΦΑΛΑΙΟ

I

Aυτή είναι η ιστορία της Χέντβιχ –θα σας πω πώς έγινε η καλύτερή μου φίλη και πώς την έχασα. Και επίσης είναι η ιστορία της αδερφής μου της Γιούνι –που είχε ήδη φύγει τότε, αλλά εξακολουθώ να τη νιώθω μαζί μου μέχρι σήμερα.

Πρώτα είδα τη μύτη της Χέντβιχ. Γεμάτη φακίδες, ήταν κολλημένη στο παράθυρο της πισίνας, καθώς η Χέντβιχ στεκόταν έξω μόνη της και κοιτούσε μέσα. Το χιόνι έπεφτε απαλά πάνω της, κολλούσε στον σκούφο της, στα κόκκινα μαλλιά της, που πετούσαν κάτω από το σκουφί και στη χοντρή, μάλλινη κάπα της. Η κάπα ήταν κόκκινη σαν τα μαλλιά της και ζωηρόχρωμη σαν τη στολή του Άγιου Βασίλη.

Κολυμπούσα ήδη αρκετή ώρα. Τότε συνήθιζα να κολυμπάω συχνά, σχεδόν κάθε μέρα. Πήγαινα και ερχόμουν, κάλυπτα το μήκος της πισίνας ξανά και ξανά. Την περισσότερη ώρα ήμουν μέσα στο νερό, σήκωνα το κεφάλι πάνω από την επιφάνεια μόνο για να πάρω ανάσα και ξαναβουτούσα. Δεν χρειαζόταν να σκέφτομαι τίποτα όσο κολυμπούσα. Αρκούσε να συγκεντρωθώ στις ανάσες, στις κινήσεις μου και στο νερό. Και επίσης ήμουν αρκετά καλός –όταν κολυμπάς κάθε μέρα, είναι λογικό να γίνεσαι όλο και πιο γρήγορος με τον καιρό. Κάθε μέρα βελτιωνόμουν κατά μερικά δέκατα του δευτερολέπτου.

Στην αρχή, ο μόνος λόγος που είχα αρχίσει να κολυμπάω ήταν επειδή κολυμπούσε και ο Γιον. Ήταν ο καλύτερός μου φίλος και, επειδή κανείς μας δεν τρελαινόταν για το ποδόσφαιρο, αρχίσαμε το κολυμβητήριο. Και μάλιστα ο Γιον βρισκόταν εκεί το μεσημέρι που ήρθε η Χέντβιχ.

Ο Γιον είχε φτάσει μετά από μένα και τον θυμάμαι να στέκεται στην άκρη της πισίνας και να τρέμει από το κρύο. Κοιτούσε επιφυλακτικά το νερό, σαν να φοβόταν να βουτήξει. Κολύμπησα προς το μέρος του και βγήκα από το νερό για να πάω δίπλα του.

«Γεια», είπε ο Γιον.

«Γεια», είπα.

«Είναι κρύο το νερό;» ρώτησε.

«Λίγο», είπα. «Όσο πρέπει.»

«Εντάξει», είπε ο Γιον.

«Έχει περισσότερο κρύο έξω», είπα.

«Ναι», είπε ο Γιον. «Χιονίζει.»

«Ναι», είπα.

«Χιονίζει πιο πολύ χτες», είπε ο Γιον.

«Ναι», είπα. «Ίσως.»

«Ναι», είπε ο Γιον.

«Ναι», είπα κι εγώ.

Και αυτό ήταν όλο. Έβλεπα σταγόνες νερού να κυλούν από το σώμα μου και να πέφτουν στα γαλάζια πλακάκια. Πλατς. Πλατς. Πλατς. Πρέπει να πεις κάτι, σκέφτηκα. Ο Γιον πρέπει να είχε ξεπαγιάσει, γιατί εκείνη τη στιγμή έσφιξε το σώμα του με τα χέρια του, σαν να αγκάλιαζε τον εαυτό του. Κρύωνε εύκολα –πράγμα διόλου παράξενο για ένα τόσο μικρόσωμο, αδύνατο

σαν κλαράκι αγόρι. Εκείνος κι εγώ ήμασταν οι πιο κοντοί της τάξης. Άλλο ένα κοινό μας στοιχείο.

Ίσως σκέφτεστε ότι εγώ και ο Γιον ήμασταν φίλοι μόνο και μόνο επειδή ήμασταν και οι δύο κοντοί και δεν μας άρεσε το ποδόσφαιρο και ότι δεν είχαμε και πολλά άλλα πράγματα να συζητήσουμε. Όμως παλιά είχαμε ένα σωρό πράγματα να πούμε. Συζητούσαμε συνέχεια, από την ώρα που συναντιόμασταν πηγαίνοντας στο σχολείο το πρωί, μέχρι που παίρναμε και οι δύο τον δρόμο για το σπίτι στο τέλος της μέρας. Ποτέ δεν χρειαζόταν να προσπαθήσω να βρω κάτι να πω όταν ήμουν με τον Γιον. Ήταν σαν να γινόταν μαγνήτης και τραβούσε από μέσα μου τις λέξεις σε μεγάλες προτάσεις, ενώ σταματούσα μόνο για να του δώσω την ευκαιρία να απαντήσει. Και γελούσαμε. Ο Γιον κι εγώ συνηθίζαμε να γελάμε πολύ. Υστερικά, τόσο πολύ, που κυλιόμαστε στο πάτωμα κλαίγοντας από τα γέλια. Γάργαρο γέλιο, έτσι το έλεγε η μητέρα μου. Έλεγε ότι ήταν ο καλύτερος ήχος που είχε ακούσει ποτέ, σαν λευκά, στρογγυλά μαργαριτάρια που κυλούσαν από τα στόματά μας.

Αλλά αυτό γινόταν παλιά. Μετά το καλοκαίρι δεν γελούσαμε τόσο πολύ και δυσκολευόμουν όλο και περισσότερο να βρω κάτι να πω όταν ήμασταν μαζί. Οι συζητήσεις μας εκείνο τον καιρό ήταν σύντομες, κάποιες φορές ανταλλάσσαμε μόνο λίγες κουβέντες για τον καιρό. Ποτέ μου δεν είχα μιλήσει για τον καιρό τόσο πολύ όσο τους τελευταίους έξι μήνες. Πάντα πίστευα ότι ο καιρός ήταν θέμα συζήτησης μόνο για τους μεγάλους, αλλά όχι για εμένα. Και είχαν κοπεί τα λαμπερά μαργαριτάρια γέλιου.

Ίσως σκέφτεστε ότι η ζωή μου ήταν στενάχωρη και άδεια, χωρίς ομιλίες και γέλια. Και έχετε δίκιο. Ήταν στενάχωρη και άδεια. Μέχρι που εμφανίστηκε η Χέντβιχ.

Ο Γιον ήταν ολοφάνερο ότι δεν ήθελε να στέκεται ακίνητος και να τουρτουρίζει άλλο και εγώ δεν είχα καμία όρεξη να κάθομαι ακίνητος και να στάζω. Και έτσι πέσαμε και οι δύο στο νερό.

Συνέχισα να κολυμπάω από τη μια άκρη της πισίνας ως την άλλη. Πήγαινα και ερχόμουν, πήγαινα και ερχόμουν. Ο Γιον άρχισε να κολυμπάει παράλληλα μ' εμένα, αλλά μετά από λίγο έμεινε πίσω, δεν μπορούσε να ακολουθήσει τον ρυθμό μου. Ήμουν αρκετά πιο γρήγορος από τον Γιον εκείνη την εποχή, μετά από μήνες που κολυμπούσα κάθε μέρα.

Κεφάλι έξω από το νερό, εισπνοή. Και πάλι μέσα, εκπνοή. Επόμενη χεριά. Χτύπημα ποδιών. Μη σκέφτεσαι τίποτα άλλο.

Αλλά, ξαφνικά, ήταν αδύνατο να συγκεντρωθώ. Παρατήρησα ότι οι ναυαγοσώστες είχαν ήδη στολίσει το κουβούκλιό τους για τα Χριστούγεννα με χρωματιστά φωτάκια. Αναβόσβηναν γύρω από το τζάμι που έβλεπε στην πισίνα.

Χριστούγεννα. Σωστά... ήταν σχεδόν Χριστούγεννα. Η καλύτερη εποχή του χρόνου. Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι η μέρα των Χριστουγέννων είναι η καλύτερη του χρόνου, αλλά εγώ έχω έναν λόγο παραπάνω. Είναι τα γενέθλιά μου. Γι' αυτό με λένε Κρίστιαν. Και εκείνη τη χρονιά θα έκλεινα τα δέκα –στρογγυλός αριθμός– ακριβώς την παραμονή. Και μόνο γι' αυτό θα έπρεπε να είμαι ενθουσιασμένος, θα σκέφτεστε. Αλλά δεν ήμουν.

Είμαι βέβαιος ότι έχετε πολλές ιδέες για το πώς πρέπει να είναι τα Χριστούγεννα. Πού θα βρίσκεστε, τι στολίδια θα κρεμάσετε στο δέντρο, πώς θα μυρίζει το σπίτι και με ποιον θα τα περάσετε. Σίγουρα θα θέλετε να είναι ίδια, όπως κάθε χρόνο. Αυτό ήθελα κι εγώ. Τα Χριστούγεννα στο σπίτι μας πάντα κυλούσαν κάπως έτσι:

Η μαμά και ο μπαμπάς στόλιζαν το δέντρο την προπαραμονή, όταν πηγαίναμε για ύπνο εγώ και η αδερφή μου. Όταν ξυπνούσαμε την παραμονή, πάντα φοβόμουν ότι δεν θα είχαν καταφέρει να τελειώσουν τα πάντα στην ώρα τους. Άνοιγα την πόρτα του υπνοδωματίου μου όσο πιο σιγανά μπορούσα, προχωρούσα στις μύτες στο ξύλινο πάτωμα ως τη σκάλα και κατέβαινα στο ισόγειο. Στεκόμουν ακίνητος και σιωπηλός και περίμενα να ακούσω τους χαρακτηριστικούς ήχους των Χριστουγέννων –το απαλό κουδούνισμα από το κηροπήγιο με τα περιστρεφόμενα αγγελάκια πάνω από το τζάκι, το τριζοκόπημα των ξύλων που έκαιγαν στο τζάκι και τη μουσική που πάντα έβαζε η μαμά. Μια χορωδία αγοριών που τραγουδούσε τα κάλαντα και την Άγια Νύχτα. Οι φωνές τους ήταν υπέροχες, τόσο όμορφες που μερικές φορές βούρκωνα καθώς στεκόμουν ακίνητος και άκουγα σιωπηλός. Όταν βεβαιωνόμουν πως όλα ακούγονταν όπως έπρεπε, κατέβαινα μερικά σκαλιά ακόμα και πήγαινα στην πόρτα του σαλονιού, όπου σταματούσα ξανά, αυτή τη φορά για να εισπνεύσω βαθιά. Και οι μυρωδιές έπρεπε να είναι οι σωστές –ο μεθυστικός συνδυασμός του πεύκου, του θυμιάματος, των μπισκότων με τζίντζερ, των πορτοκαλιών, της κανέλας και του κακάο. Η τελευταία μυρωδιά

ήταν και η καλύτερη. Μόλις βεβαιωνόμουν πως όλα ήταν στη θέση τους, τότε επιτέλους το έπαιρνα απόφαση και άνοιγα την πόρτα.

Στην αρχή, στεκόμουν ακίνητος, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, γιατί δυσκολευόμουν να αναγνωρίσω το δωμάτιο με τόσα πολλά στολίδια. Όλα ήταν τόσο τέλεια, τόσο ζεστά, τόσο χρυσαφένια και όμορφα, που μου κοβόταν η ανάσα. Με περίμεναν η μαμά και ο μπαμπάς, με αγκάλιαζαν και οι δύο, μου εύχονταν χαρούμενα γενέθλια και καλά Χριστούγεννα, μικρό μας χριστουγεννιάτικο μωρό και έλα, πάμε να πιούμε κακάο και να φάμε όλοι μαζί πρωινό. Εκεί, καθισμένες στο τραπέζι του πρωινού που ήταν φορτωμένο με φαγητά και στολίδια περίμεναν οι αδερφές μου, που μου χαμογελούσαν ζεστά. Οι τρεις μας ανταλλάξαμε ευχές για τα Χριστούγεννα. Η μικρή μας Αυγούστα, που είχε γεννηθεί τον Αύγουστο. Εγώ, ο Κρίστιαν, το μεσαίο παιδί, που είχα γεννηθεί παραμονή Χριστουγέννων. Και η Γιούνι, η μεγαλύτερη. Μάλλον θα μαντέψατε ότι είχε γεννηθεί τον Ιούνιο.

Η Γιούνι. Η αδερφή μου. Κάθε χρόνο, βρισκόταν εκεί τα Χριστούγεννα. Εκείνη τη χρονιά όμως θα έλειπε. Εκείνη τη χρονιά η θέση της στο τραπέζι θα ήταν άδεια. Είχε πεθάνει. Είχε πεθάνει και ήταν θαμμένη στο νεκροταφείο. Ήταν λογικό λοιπόν που εκείνο το απόγευμα αναρωτιόμουν πώς θα ήταν τα Χριστούγεννα, καθώς κολυμπούσα από τη μια άκρη της πισίνας ως την άλλη.

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ ξανά στο κολύμπι. Επάνω, εισπνοή. Κάτω, εκπνοή, χτύπημα ποδιών. Αλλά μετά έκανα λάθος στις αναπνοές και η τραχεία μου γέμισε νερό, που πλημμύρισε τη μύτη και τον λαιμό μου. Έφτασα στα ρηχά και πάτησα κάτω βήχοντας. Εκείνη τη στιγμή, καθώς στεκόμουν ως τη μέση μέσα στο νερό φτύνοντας και βήχοντας, είδα τη Χέντβιχ. Στεκόταν έξω στο χιόνι και κοιτούσε μέσα, με τη γεμάτη φακίδες μύτη της κολλημένη με τόση δύναμη στο τζάμι, που είχε γίνει κατάλευκη. Ξαφνικά πρέπει να αντιλήφθηκε ότι την κοιτούσα, γιατί ξεκόλλησε από το τζάμι και με κοίταξε με απορία. Κοίταξα γύρω μου. Κανείς άλλος δεν έδειχνε να την έχει προσέξει. Ο Γιον ακόμα κολυμπούσε πάνω κάτω στην πισίνα και δεν έβλεπε τίποτα πέρα από το νερό. Αλλά εγώ είδα το κορίτσι και με είδε και εκείνη. Και μετά σήκωσε το χέρι και με χαιρέτησε.

Σήκωσα κι εγώ το χέρι μου και τη χαιρέτησα. Και τότε μου χαμογέλασε. Είχα καιρό να αντικρίσω ένα τόσο πλατύ χαμόγελο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

2

Η Χέντβιχ περίμενε ακόμα στο χιόνι όταν έφυγα από την πισίνα. Δεν στεκόταν στο παράθυρο, αλλά στην είσοδο. Η κόκκινη κάπα της ήταν φωτισμένη από τη λάμπα του δρόμου, το χιόνι λαμπύριζε στον σκούφο της. Έριχνε το βάρος της τότε στο ένα πόδι και τότε στο άλλο για να ζεσταθεί. Έπειτα με είδε, μου χαμογέλασε ξανά πλατιά, μετά έτρεξε προς το μέρος μου και φρέναρε απότομα μπροστά μου στο χιόνι.

«Επιτέλους! Ήρθες!» αναφώνησε.

«Ε... ναι», απάντησα.

Στεκόταν αμίλητη και με κοιτούσε. Δεν ήξερα τι να πω. Ήταν ολοφάνερο ότι με περίμενε. Αλλά γιατί; Είχαμε γνωριστεί; Έπρεπε να την αναγνωρίσω; Πήγαινε στο σχολείο μου; Μήπως ήταν ξαδέρφη μου ή μια μακρινή συγγενής που είχα γνωρίσει σε κάποια οικογενειακή συγκέντρωση; Έστυβα το μυαλό μου, αλλά δεν μπορούσα να θυμηθώ αν την είχα ξαναδεί. Εξάλλου, ήμουν σίγουρος ότι θα θυμόμουν αυτό το πρόσωπο. Μικρό, γεμάτο φακίδες, με γκριζα μάτια που λαμπύριζαν στο χειμωνιάτικο σκοτάδι και ένα τεράστιο, χαμογελαστό στόμα με αραιά μπροστινά δόντια.

«Με λένε Χέντβιχ», μου εξήγησε. «Όχι, περίμενε... θα συστηθώ όπως πρέπει. Θα σου πω όλο το όνομά μου. Είναι Χέντβιχ... αχ, μακάρι να μπορούσα να πω “Χέντβιχ Βικτόρια Γιοχάνα

Ρόζενταλ Έκελουντ” ή κάτι τέτοιο... αλλά θα έλεγα ψέματα. Και όπως ξέρουμε δεν κάνει να λέμε ψέματα, ειδικά την πρώτη φορά που συναντάμε κάποιον.»

Έκανε μια παύση για να πάρει την απαραίτητη ανάσα. Φλυαρούσε, δεν είχα ακούσει ποτέ κανέναν να μιλάει τόσο γρήγορα και, αν δεν είχε σταματήσει για να πάρει ανάσα, μάλλον θα είχε λιποθυμήσει. Μου έδωσε το χέρι της και συνέχισε:

«Με λένε Χέντβιχ Χάνσεν, δυστυχώς. Σκέτο Χέντβιχ Χάνσεν. Μάλλον θα σκέφτεσαι ότι είναι αρκετά απλό να σε λένε απλώς Χάνσεν. Αυτό λένε κάποιοι. “Είναι πρακτικό.” Αλλά μάλλον το λένε αυτό, γιατί οι ίδιοι έχουν πιο συναρπαστικά ονόματα και δεν έχουν σκεφτεί πόσο βαρετό είναι να σε φωνάζουν σκέτο Χάνσεν. Δεν μου έδωσαν καν δεύτερο όνομα, έστω κάτι απλό, όπως Άννα ή Ρουθ, ή κάτι βαρετό όπως Κάρεν για να μπει ανάμεσα στο Χέντβιχ και το Χάνσεν. Δεν θα συγχωρέσω ποτέ τους γονείς μου γι’ αυτό, ξέρεις, που δεν έβαλαν τη φαντασία τους να δουλέψει λίγο παραπάνω όταν διάλεγαν το όνομά μου...»

«Ε... μάλιστα», ψέλλισα. «Κατάλαβα.»

Ήμουν μπερδεμένος. Δεν είχα γνωρίσει ποτέ μου κάποιον που είχε τόσα πολλά να πει τόσο γρήγορα και δεν είχα κάτι να της απαντήσω για όλα αυτά. Αλλά μετά είδα το χέρι της, που ήταν ακόμα τεντωμένο προς το μέρος μου, και το έσφιξα.

«Λέγομαι Κρίστιαν», είπα. «Κρίστιαν Βίλχελμσεν.»

«Χαίρω πολύ, Κρίστιαν», είπε η Χέντβιχ. «Δεν φαντάζεσαι πόσο απίστευτα χαίρομαι που σε γνωρίζω.»

«Ε... όχι, δεν φαντάζομαι», απάντησα.

«Πάμε;» ρώτησε.

«Ναι», της είπα. Είχα πάρει ήδη τον δρόμο για το σπίτι και, αν η Χέντβιχ ήθελε να με ακολουθήσει, δεν ήταν εύκολο να της πω όχι. Χοροπηδούσε ενθουσιασμένη στο πεζοδρόμιο δίπλα μου, δείχνοντας απίστευτα χαρούμενη, όπως είχε πει. Με δυσκολία θυμόμουν κάποιον που να έδειχνε τόσο χαρούμενος, ακόμα και παλιά.

«Κολυμπούσες πολύ καλά», είπε χαμογελώντας. «Μπρος πίσω, μπρος πίσω... και τόσο γρήγορα! Πώς έμαθες να κολυμπάς έτσι; Πόσο καιρό το κάνεις αυτό; Προπονείσαι συχνά;»

«Ναι», απάντησα.

«Φαίνεται. Δείχνει πολύ διασκεδαστικό να κολυμπάς από τη μια άκρη στην άλλη όπως εσύ, να σκίζεις το νερό σαν ψάρι. Ή σαν καρχαρίας. Το έχεις σκεφτεί ποτέ αυτό; Ότι είσαι σαν καρχαρίας που ψάχνει την τροφή του; Ένας μεγάλος, τρομακτικός καρχαρίας. Ή ίσως ένα δελφίνι, χαρούμενο και ζωηρό. Τα λατρεύω τα δελφίνια, εσύ; Μοιάζουν να χαμογελούν συνέχεια. Το έχεις παρατηρήσει; Ότι τα δελφίνια πάντα χαμογελούν; Ίσως επειδή τους αρέσει πολύ το κολύμπι, τι λες κι εσύ; Λογικό είναι να χαμογελούν συνέχεια, γιατί είναι πολύ χαρούμενα που μπορούν και κολυμπούν τόσο γρήγορα.»

«Ναι...» είπα με δυσκολία.

«Δεν μιλάς και πολύ, ε;» είπε η Χέντβιχ. «Αλλά σε συμπαθώ πολύ έτσι κι αλλιώς και έβλεπα πόσο καλά κολυμπάς. Ξέρεις πόσο τυχερός είσαι που μπορείς και κολυμπάς;»

«Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ αυτό», της είπα.

«Να το σκεφτείς σοβαρά», είπε η Χέντβιχ. «Να το σκεφτείς πολύ σοβαρά.»

Και τότε, για πρώτη φορά σώπασε. Την κοιτούσα. Δεν χαμογελούσε πια, το πρόσωπό της έδειχνε σχεδόν αυστηρό καθώς με κοιτούσε, σαν να είχε εκνευριστεί που δεν καταλάβαινα πόσο τυχερός ήμουν που κολυμπούσα καλά. Και μετά, ξαφνικά, κατάλαβα.

«Εσύ δεν ξέρεις κολύμπι, ε;» ρώτησα.

Δεν απάντησε αμέσως, αλλά τα μάτια της έχασαν τη λάμψη τους.

«Όχι, δεν ξέρω.»

Πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν να προσπαθούσε να μην κλάψει.

«Θα το ήθελα πιο πολύ από οτιδήποτε», είπε σιγανά. «Νομίζω ότι θα ήμουν πιο ολοκληρωμένος άνθρωπος αν μπορούσα να κολυμπήσω.»

«Εμένα πάντως ολοκληρωμένη μου φαίνεσαι», είπα. «Αν σε παρηγορεί αυτό, δηλαδή.»

Αλλά η Χέντβιχ δεν απάντησε. Περπατούσαμε σιωπηλά στο χιόνι για λίγο, μέχρι που φτάσαμε στο κέντρο της πόλης. Ήταν όλα στολισμένα για τα Χριστούγεννα, όπως κάθε χρόνο. Ανάμεσα στα κτίρια κρέμονταν στεφάνια από πεύκο, διακοσμημένα με λαμπερά φωτάκια και κόκκινες κορδέλες.

Η σιωπή ήταν σχεδόν εκκωφαντική μετά από τόση κουβέντα κι εγώ έριξα μια ματιά στη Χέντβιχ. Εκείνη γύρισε το κεφάλι και κοίταξε ψηλά τα φώτα που έλαμπαν.

«Ευτυχώς υπάρχουν πολλά άλλα πράγματα στον κόσμο που μπορώ να απολαύσω», είπε.

«Ίσως», απάντησα.

«Τα Χριστούγεννα, για παράδειγμα», είπε η Χέντβιχ. «Όλα είναι τόσο συγκλονιστικά όμορφα που νιώθεις ότι θα εκραγεί η καρδιά σου, δεν συμφωνείς;»

«Είναι αρκετά ωραία», είπα.

Κανονικά, τρελαινόμουν από τη χαρά μου όταν επιτέλους στόλιζαν την πόλη για τα Χριστούγεννα, αλλά εκείνη τη χρονιά δεν είχα παρατηρήσει καν ότι είχαν στολίσει, αν και έμενε μόλις μία εβδομάδα μέχρι τη μεγάλη μέρα. Δεν το είχα παρατηρήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Αρκετά ωραία;» αναφώνησε η Χέντβιχ. «Αυτό μόνο έχεις να πεις για τα Χριστούγεννα; Την πιο όμορφη, υπέροχη, ζεστή και τέλεια εποχή του χρόνου;»

Ξαφνικά έδειχνε σχεδόν θυμωμένη μαζί μου. «Ξέρεις τι νομίζω;»

«Ε... όχι.»

«Νομίζω ότι μάλλον κολυμπάς παραπάνω από όσο πρέπει.»

Δεν απάντησα, ένιωσα ξαφνικά εκνευρισμένος. Ποιο ήταν αυτό το κορίτσι τέλος πάντων; Εμφανίστηκε από το πουθενά, με ακολουθούσε στον δρόμο για το σπίτι και τώρα την είχα μπροστά μου και ήταν σαν να είχε μπει μέσα στο μυαλό μου. Φερόταν σαν να με ήξερε!

«Θα κολυμπάω όσο θέλω», της είπα απότομα.

«Ναι, αυτό να κάνεις», είπε η Χέντβιχ.

«Κι εσύ γιατί δεν μαθαίνεις να κολυμπάς, αφού το θέλεις τόσο πολύ;» τη ρώτησα.

«Να μη σε νοιάζει!» Με κοιτούσε κατάματα, τα μάτια της γυάλιζαν ξανά. Αλλά αυτή τη φορά γυάλιζαν από θυμό.

«Γεια σου, λοιπόν. Καλή όρεξη», είπα. «Να απολαύσεις το βραδινό σου», είπα.

«Επίσης. Να απολαύσεις το σνακ σου», απάντησε.

«Ξέρεις, συνήθως τρώω βραδινό πριν από το σνακ», της είπα.

«Κι εμένα τι με νοιάζει;» είπε απότομα η Χέντβιχ.

«Μιλάς πάρα πολύ», της είπα.

«Κι εσύ σωπαίνεις πάρα πολύ. Σαν κατσούφα χελώνα», είπε η Χέντβιχ.

«Γεια», είπα.

«Στο καλό και να μας γράφεις», είπε εκείνη.

«Φεύγω», είπα.

«Πολύ καλά», είπε η Χέντβιχ.

Και έτσι απομακρύνθηκα με βήματα βαριά και βιαστικά στο χιόνι. Τι χαζό κορίτσι, σκεφτόμουν. Χαζή και πολυλογού. Και χρησιμοποιούσε τόσες πολλές περίεργες λέξεις! Τουλάχιστον δεν θα την έβλεπα ξανά. Ποτέ ξανά, ούτε για ένα δευτερόλεπτο.

Αλλά μετά άκουσα τη φωνή της πίσω μου ξανά.

«Κρίστιαν;»

Συνέχισα να περπατάω. Δεν υπήρχε περίπτωση να γυρίσω.

«Περίμενε!» μου φώναξε. «Κρίστιαν, περίμενε. Συγγνώμη!»

Μια υπέροχη
χριστουγεννιάτικη ιστορία
σε 24 κεφάλαια

«Νούμερο ένα χριστουγεννιάτικος κανόνας: Όλα πρέπει να θυμίζουν Χριστούγεννα», είπε η Χέντβιχ. «Πρέπει να στολίζουμε ακόμα και την αποθηκούλα. Έτσι, όταν την ανοίγουμε για να πάρουμε κάτι βαρετό, όπως μια σκούπα, δεν θα ξεχνάμε ότι είναι Χριστούγεννα.»

Πλησιάζει η παραμονή των Χριστουγέννων. Για τον Κρίστιαν ήταν πάντα η πιο ωραία μέρα του χρόνου. Μελόψωμο και κλημενίνες, η φωτιά στο τζάκι να τριζοβολά, το φως των κεριών να τρεμοπαίζει. Κι έπειτα, την παραμονή των Χριστουγέννων γίνεται δέκα χρονών. Όμως τίποτα δεν είναι ίδιο αυτή τη χρονιά. Μια βαριά σκιά σκεπάζει την οικογένεια. Και ο Κρίστιαν νιώθει μόνο ένα πράγμα: ότι τα Χριστούγεννα ακυρώθηκαν.

Μέχρι που γνωρίζει τη Χέντβιχ. Η Χέντβιχ έχει πράσινα μάτια, μιλάει πολύ γρήγορα και αγαπάει όσο τίποτα τα Χριστούγεννα. Σιγά σιγά, ο Κρίστιαν αρχίζει να πιστεύει ότι ίσως τελικά γιορτάσει κι αυτός τα Χριστούγεννα. Όμως η Χέντβιχ κρύβει ένα μεγάλο μυστικό...

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-971-9

9 789604 619719